

A la dreta de Franco?

Una de les paradoxes més increïbles del nostre pas a la democràcia capitalista-especuladora ha estat que, en política econòmica, les reformes no s'han fet cap a l'esquerra, com tothom esperava, **sinó clarament cap a la dreta**, a favor dels rics i propietaris i en contra dels pobres i treballadors. I, fins i tot, **en contra de les empreses productives davant els interessos de la gran banca, dels especuladors i dels narcotraficants.**

Tom Burns-Marañón, impertinent opinador net del famós metge i exiliat republicà **Gregorio Marañón**, ens assenyala aquesta paradoxa en el seu article "**El llegat esquerranista de Franco**", publicat al **THE EUROPEAN** i reproduït a **El País** (7 març 1993).

Clar que el títol de l'article de Marañón és irònic: Franco no era d'esquerres. Però tot és relatiu i si el comparem amb els polítics actuals, fins i tot amb els "**més d'esquerres**", resulta evident que ells **estan a la dreta de Franco. I no per poc!!!** No per una mica, sinó que s'han passat un grapat d'estacions!!!

De què ens serveix la democràcia si tots els partits són a la dreta de Franco? Votem el que votem, els desposseïts sempre estarem pitjor que abans. La gràcia de votar estaria en poder votar una opció millor... Increïble!

I més increïble encara és que no ha estat necessari cap partit de dretes per tal de fer aquest canvi radical cap a la dreta (!!!). Treure l'estabilitat laboral als treballadors va estar el primer que van fer els "**socialistes**" (!!!) en pujar al poder el 82. De la mateixa manera, quan van renovar el mandat el 86, ho van "**celebrar**" abolint els "**privilegis franquistes**" dels inquilins, **destruint l'estabilitat del lloguer**, inaugurant així l'era del gran negoci immobiliari amb una espectacular pujada del preu de l'habitatge, de fins el 175% en 3 anys! (Decret Boyer, LAU, etc.)

El silenci:

El més increïble ha estat el silenci que ha seguit a les "raons" "justificatives" d'aquests cops de timó cap a la dreta: resulta que, segons els polítics, l'estabilitat laboral era "**paternalisme franquista**".

Paternalisme!... Ex... quin fàstic! No volem que es respecti el nostre dret al treball, no volem paternalismes! Aleshores, **no** respectar els nostres drets és el que és correcte, **democràtic**? Demanar que els respectin és demanar **paternalisme**? La manipulació del llenguatge, els jocs de paraules i de conceptes ha estat un mètode de manipulació del ciutadà força eficaç. Tan eficaç que li fan demanar que **no** es respectin els seus drets! **No volem paternalisme! Volem treball temporal! Volem que ens treguin de casa quan vulguin! No volem "privilegis franquistes"!** Tan eficaç que al·lucines!

També va ser cínica la "justificació" del "Decret

Si una cosa pot fer reaccionar els nostres dirigents és fer-los notar que sabem com s'enganyen ells mateixos. Ajuda a difondre aquests escrits. Te'ls podem enviar per mail demanant-los a EdipRei@suport.org

REVISTA DE PRENSA

THE EUROPEAN

El legado izquierdista de Franco

(...) Resulta curioso que la protección individual al trabajador sea mucho más amplia en España (...) que en la cuna de todos esos ínclitos victorianos que abolieron la esclavitud y terminaron con el trabajo de los niños en las minas de carbón. (...) Aquí son los patronos los que quieren la Carta Social europea, no los trabajadores. (...) ¿Deben culpar los patronos al presidente socialista, Felipe González, por verse atados de esta manera? En absoluto. El auténtico culpable es el general Franco y su Estado corporativo y paternalista, forjado en España durante 40 sombríos

El País, 7-3-93

años de mandato. El dictador se enorgullece de la seguridad del empleo. La legislación franquista aseguraba un puesto de trabajo de por vida. Los jueces de la Magistratura de Trabajo erigieron un edificio de jurisprudencia sobre una piedra angular que no admitía discusión: un contrato de trabajo era indefinido mientras no se demostrara lo contrario.

Al morir Franco y llegar la democracia, el único cambio en el frente laboral fue que los sindicatos y las huelgas salieron del Código Penal y entraron en la Constitución. El manto protector de la dictadura permaneció inalterado. Al elaborar el Estatuto de los Trabajadores, en 1980, se descubrió que era poco lo que entidades como la Organización Internacional del Trabajo podía añadir a la legislación española. (...)

Tom Burns-Marañón
Londres, 6 de marzo

Boyer" i la LAU, que van acabar amb l'estabilitat de l'habitatge de lloguer. Van justificar aquestes lleis tan radicalment a favor dels propietaris tot dient que era per tal d'augmentar l'oferta de l'habitatge de lloguer. Però si ja n'hi havia! Amb un contracte **només per 2 anys**, en lloc del "paternalista" **contracte indefinit**, qui s'arrisca a fundar una família i tenir fills? **Van enfonsar el lloguer i la natalitat!** (Més tard, van haver d'allargar els contractes als 5 anys actuals).

La llibertat:

Un amic propietari de pisos ens va dir: "**Abans, com Franco tenia l'Exèrcit i la Guàrdia Civil, no podies treure els inquilins ni pujar-los els lloguers**". Home! Els que lluitàvem per la **llibertat** en temps de Franco no pensàvem en la **llibertat** d'expulsar les famílies de casa seva! Ni tampoc en la **llibertat** d'acomiadar els treballadors! Com ha estat això possible? Com la **llibertat** s'ha convertit en **la llibertat** de violar els drets fonamentals del treball i la vivenda?

La lluita de classes:

La política econòmica del franquisme es basava en la previsió de la **lluita de classes**, concepte tret del marxisme. Segons aquest concepte, les classes són extremadament materialistes. La doctrina franquista estenia aquest comportament materialista **als grups socials que defensen uns interessos particulars**, que emmascaren controlant la informació. Així, els llibres de l'assignatura de política que s'ensenyava a

les escoles¹ deien que era incontrovertible l'afirmació de Lenin que el capitalisme controla la informació a través dels partits i del diner.

Lenin en un llibre de text de política (versió intel·lectual) sota el franquisme (*El hombre y la sociedad*, de Torcuato Fernández Miránez, Ed. Doncel 1961):

La crítica de Lenin en su artículo de 1919 sobre la libertad de prensa es exactísima. En el citado artículo decía el líder comunista:

Libertad de prensa quiere decir: las opiniones de todos los ciudadanos, sin excepción, pueden ser libremente expresadas. ¿Y qué hay de eso? Sólo los ricos y los grandes partidos detentan en este momento el monopolio de la verdad. El derecho de publicar falsas noticias ¿es acaso mejor que el derecho de poseer siervos? (95).

La afirmación es incontrovertible. Basta pensar, como escribe Gordillo Courcieres (96), en un mundo como el nuestro, en que las noticias importantes pueden llegar desde cualquier punto del globo, pero sólo —esto es importante— a través de seis Agencias informativas internacionales. Y después —esto es más importante todavía— por

La diferència entre el marxisme i el franquisme en aquesta qüestió era que mentre el marxisme esperava que d'aquesta lluita sortís triomfant la classe obrera, implantant un paradís sense explotació, el franquisme pretenia apaivagar la lluita de classes a base de limitar els excessos de la classe burgesa amb unes mesures protectores, per tal d'assegurar que les famílies tinguessin, si més no, uns ingressos i una vivenda estables. A més, no permetia fer oscil·lar el preu del diner (els interessos bancaris) per tal de no arruïnar les empreses, ni les famílies endeutades, com va passar a finals dels 80 i a principis dels 90. **“Ni comunisme ni capitalisme”**, deien aleshores. Però, amb la democràcia, ha vingut el capitalisme pur i dur, sense cap **“paternalisme franquista”** que l'obligui a respectar **ni el dret al treball ni el dret a la vivenda, ni que limiti la rapinya especuladora de la gran banca.**

Solució?

La solució passa per no acomplexar-nos davant el grapat d'irresponsables que ara ens governa, com aleshores ho era no fer-ho davant d'aquells insurrectes. Guardar les formes, sí, però sense mossegar-se la llengua. A més, tenim l'avantatge que ara la lluita **es pot fer des de la legalitat**, encara que cal reconèixer que els nostres dirigents són encara molt més corruptes i cara dures que abans. Cal tirar als punts dèbils, **que són els seus delictes i faltes**. Per exemple, abans, quan des de l'administració franquista et deien que havies d'obeir el govern legítimament constituït i no fer vagues ni anar a les manifestacions, resultava demolidor contestar-los preguntant com podien dir tal cosa en nom d'un govern **que teníem perquè justament s'havia revoltat contra el govern legítimament constituït**. Resultava divertit veure com demanaven perdó al representant d'una organització aleshores **il·legal!** I més divertit encara veure com s'excusaven de les

seves mentides tot dient que el que havia passat era que a Franco l'havien enganyat **“como a un mono”** (els que governaven!). Clar, la lluita en la il·legalitat tenia un risc, encara que cap soci d'Edip Rei va sortir malparat dels problemes amb la policia ni amb l'administració (quan el franquisme va passar de dictadura a **“dictatova”**, a partir dels 50). Hi va haver qui sí, per mala tàctica o mala sort, **o per ser manipulats per aquells que volien preparar-se un futur polític creant màrtirs.**

Aquesta estratègia de crear màrtirs va continuar en la democràcia amb la insubmissió al Servei Obligatori. Per què va ser el PP qui el va suprimir, si era el partit més partidari de la mili? Doncs aquesta va ser una raó de pes per a que la suprimís! El PP era el partit que menys podia fer màrtirs fomentant l'insubmissió! Els que sí podien, tenien molt d'interès per conservar aquesta **font de milers de màrtirs i milions de perjudicats**. Que qualsevol partit parlamentari podia suprimir simplement denunciant que no s'ajustava a la Constitució. Però **no volien renunciar** a aquesta font de màrtirs, ni al xollo de **fer treballar gratis els joves**. La inconstitucional mili va ser un precedent de l'**estafa** per la sobrevaloració de l'habitatge, que una generació ha fet pagar a la generació següent, encara que sigui a costa de destruir el país. Podeu veure fins on va arribar la repressió a <http://antigona.org> => Mapa del web => **indefensió**.

En aquest sentit, ha fet molt bé la **Plataforma per la Vivenda Digna** d'assenyalar la violació de l'article 47 de la Constitució. Els nostres dirigents **mai no en parlen dels articles que violen**, fins el punt que ho obliden, de la mateixa manera que els insurrectes franquistes oblidaven que ho eren. Sembla mentida, però és així. Els mateixos nets de Franco van dir que ells **ni tan sols van saber** que hi havia hagut una guerra civil fins que no va morir **l'avi** i es va desmuntar el **“tinglado”**. És increïble veure fins quin punt tenien raó Marx i Lenin segons els nostres franquistes llibres de política. Possiblement, **fins i tot tenien més raó de la que ells mateixos pensaven!** La realitat supera la teoria!!! Els nostres dirigents ignoren tant les violacions dels drets que ells mateixos practiquen com els nets de Franco ignoraven com era que el seu avi era cap d'Estat. O bé ho fan veure... Qui sap! Però tan si són ignorants de la seva traïció com si ho fan veure, **seria bo que sabessin ben bé que nosaltres sí que ho sabem, que no ens xopem el dit, que no ens creiem la seva comèdia!**

Per tant, Edip Rei no considera va **fer-los saber que no som idiotes**, que no ens hem deixat enganyar ni volem apuntar-nos a ser uns aprofitats com ells. Per tant, demanem voluntaris per tal de continuar informant-los a l'entrada del Parlament, amb fulls com el que ara tens a les mans o més específics. Per tal de no ser sempre els mateixos repartidors, demanem voluntaris. Qui pugui demanar permís un matí al treball o venir l'11 de setembre, pot apuntar-se voluntari per repartir informació als parlamentaris i al públic. També demanem voluntaris per tal de repartir-la als diputats de Madrid i als parlamentaris de les altres autonomies. Qui sàpiga d'algú, que ho digui i que escrigui a Edip Rei, deixant mail i/o adreça i/o telèfon. Gràcies. EdipRei@suport.org

Aquestes són opinions de tots o de part dels socis d'Edip Rei, <http://antigona.org>. Tel 931 636 626

¹A les escoles més intel·lectuals. L'assignatura de política era d'única que tenia diferents programes, amb ideologies diferents i contràries entre elles.